

NĚKTERÉ VĚCI
JE TŘEBA ROZBÍT

KŘEHKOST

THRILLER

BETSY REAVLEY

KŘEHKOST

Copyright © 2021 Betsy Reavley

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Bohunka Nováková, 2022

Cover © Karolína Zacklová, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2840-4 (pdf)

KŘEHKOST

BETSY REAVLEY

VENETA

Pro Alexinu

Ani ta nejzářnější budoucnost nenahradí skutečnost,
že žádná cesta už nevede zpět – k nevinnosti dětství.

Jo Nesbø

Co je snášenlivost? Je to úděl lidskosti.
Jsme všichni plni křehkosti a omylů;
odpusťme si navzájem své zpozdilosti,
to jest prvním zákonem přírody.

Voltaire

PROLOG

Rozhlížím se a snažím se ve tmě něco rozeznat. Nic tu není, jak má být. Všechno je daleko a zároveň blízko. Mám ohromný strach.

„Haló. Je tu někdo?

Mami?

Slyšíš mě? Mami? Nevím, kde jsem. Už se mi potmě nelíbí. Puť mě ven, prosím. Už budu hodná. Mrzí mě to. Prosím.

Mami?“

Čekám, jestli uslyším nějaký zvuk. Aspoň ozvěnu vlastního hlasu. Neslyším ale nic.

Vyčkávám, jestli si mé oči přivyknou tmě. To se ale neděje. Pořád mám kolem sebe jen temnotu. Drží se mě jako děšť. Je vlezlá a vlhká. Předpokládám, že ucítím vítr, protože většinou fouká. Objeví se kdoví odkud a prožene se korunami stromů. Tady ale není ani záchvěv. Všechno je tu jinak a mate mě to.

Kde jsem se tu vzala? Čím jsem si to zasloužila? Snažím se si to vybavit. Vyvolávám v hlavě obraz svého života. Pokouším se o to tak usilovně, až mě bolí hlava, jako když se učím násobilku. Zavírám oči, a na chvíli tak unikám té

tmě. Jindy bych slyšela, jak dýchám, ale tady je naprosté ticho. Snažím se pochopit, co se děje, a objímám si pažemi nohy. Zima mi ale není. Necítím nic.

„Tati?“

Nechci jen sedět, natahuji tedy ruce do hluboké tmy a snažím se něco nahmatat. Mozek mě nabádá, abych vykročila pomalu, ale já ani nevím, jestli to jde. Není vidět na krok. Není kam se ubírat.

Jdu, tedy aspoň myslím, že jdu, pořád dál a dál v naději, že na něco narazím. Doufám, že se objeví třeba paprsek světla a ukáže mi cestu. Že rukama narazím na něco, co mi napoví, kde jsem.

Nakonec to vzdávám, ale netuším, jestli po několika hodinách nebo vteřinách. Nechávám se pohltit tmou. Nemůžu jí utéct. Je jako vesmír, nekonečná. Tak to aspoň říkal pan učitel. Tvrdil, že pokračuje pořád dál a dál. Tomu jsem nerozuměla. Nic přece nemůže pokračovat donekonečna.

Všechno, co jsem si myslela, že vím, všechno skutečné, mi náhle připadá příšerně daleko a opět se mě zmocňuje strach, jako nějaká příšera, která na mě číhá ve tmě. Stáčím se do klubíčka, snažím se schovat. Cítím ale, že se blíží. Něco je tu se mnou. Je to pořád blíž a jde si to pro mě. Ví, že tu jsem. Nemůžu tomu utéct. Není kam. „Mami, prosím, pomoz mi.“

Čekám na odpověď. Ta ale nepřichází a ticho se přibliží ještě víc.

Popadnu se za hlavu a snažím se vzpomenout, kde bych měla být. Nejde to. A tak jen křičím a křičím.

SRPEN 2013

„Je pryč. Vždyť vám říkám, že nevím, kam se poděla.“ Dýchám čím dál rychleji a žena na druhém konci drátu zjevně nechápe, jak moc se bojím.

„Kdy jste dceru viděla naposledy?“

„Teď jsem vám to říkala. Před několika hodinami. Měla být dávno doma. Nikdy se netoulá. Něco se jí stalo. Pošlete sem někoho, prosím vás.“

„Nemůže být u sousedů nebo u kamarádky?“ Ženin lhostejný tón mě začíná vytáčet.

„Je jí osm let. Moc dobře ví, že z obchodu má přijít rovnou domů. Tam odešla,“ dívám se na hodinky, „už skoro před dvěma a půl hodinami.“ Shlédnu dolů na Gracie, která na pohovce dloube do tvarohu a rozmazává ho kolem sebe. „V obchodě jsem byla, sousedů jsem se taky ptala. Volala jsem i jejím kamarádkám. Nikdo ji neviděl. Je jí osm. Muselo se jí něco stát. Posloucháte mě?“

„Brzy k vám někoho pošlu.“

„Ať si pospíší. Bydlíme v Ickletonu v Mill Cottage na Frogge Street.“

„Zkuste zachovat klid a zůstaňte u telefonu. Možná někdo bude vědět, kde vaše dcera je. Policista u vás bude za chvíli.“

Roztřesenou rukou pokládám sluchátko a znovu pohlednu na Gracie. Ustaraně na mě hledí velkýma modrýma očima. Nechápe přesně, co se děje, ale cítí, že něco není v pořádku. Přejdu k pohovce. Snažím se nesednout si do skvrn od tvarohu a obejmu ji kolem útlých ramen.

„Určitě jsi Hope neviděla?“ ptám se co nejklidněji.

„Ne, mami. Šla do klámu.“ Ocucává si z prstů tvaroh a prohlíží si prázdný kelímek.

„Můžu ještě jogurt, mami?“

„Jistě,“ povzdechnu si, „skočím ti pro něj.“ Vstanu a vydám se ke kuchyni.

„Jaodovej, plosím,“ volá za mnou Gracie.

„Dobře. Jaodovej.“ Mizím za rohem, protože se mi do očí začínají tlačit slzy a já nechci, aby mě má tříletá dcera viděla plakat.

V kuchyni otvírám lednici. Chladný vzduch mě hladí po kůži a suší mi slzy. Je srpen a je příšerné dusno. V celé Anglii je teď nezvykle vedro. Celý týden nenosím nic jiného než bavlněné šaty a žabky.

Natahuji se pro kelímek jogurtu a všimnu si, jak opáleně vypadám. To mi připomene, že máme jet za týden na dovolenou do Bretaně. Snad ji nebudeme muset rušit. Na druhou stranu, až se Hope vrátí domů, možná nám dovolená přijde právě vhod.

Ta představa mě zvláště uklidní. Zavírám lednici a sahám do zásuvky pro lžičku. Gracie s ní jíst nebude, radši jí rukama, ale i tak si dám tu práci. Jednou ji určitě použije.

Vracím se do obývacího pokoje a podávám Gracie jogurt. V rohu pokoje se zuřivě točí větrák, na teplotu vzduchu má ale pramalý vliv.

„Teká?“ Gracie si jogurt bere a hned do něj boří prsty.

„Tak dobře, ale jen na chvíli,“ usmívám se a natahuji se pro ovladač. Když byla Gracie malinká, neuměla říct

televize. Říkala jí „teka“ a už to tak zůstalo. Pochytili jsme to dokonce i já s Dannym.

Když si jsem jistá, že se plně soustředí na Kostkáče, vstávám a s mobilem v ruce jdu zpátky do kuchyně.

Už popáté se snažím dovolat Dannymu.

„Zdravím. Nejsem teď u telefonu, ale když mi necháte zprávu, ozvu se vám.“ Píp.

„Prosím, zavolej mi. Je to naléhavé. Ozvi se,“ nahraji zprávu a zavěším.

Danny po obědě odešel na tenis s kamarádem. Když mi došlo, že Hope není k nalezení, šla jsem ho hledat ke kurtům, ale nebyl tam. Nejspíš už dohrál a zapomněl si zapnout mobil. Teď si asi nejspíš někde na sluníčku užívá vychlazené pivo.

Na chvíli zvažuji, že ho půjdu hledat, pak si ale vzpomenu, co říkala ta operátorka tísňové linky. Mám zůstat doma a počkat na policii. Kde jen vězí?

Nevím, co se sebou, a tak postávám ve dveřích do kuchyně a sleduji, jak Kostkáč pobíhá po obrazovce. Nic z toho, co říká, ale neslyším. Jsem jako omámená, jako by celému světu někdo ztlumil hlasitost. Nevšímám si ani Graciina chichotání. Soustředím se jen na klepání na dveře. Jistě tu brzy budou.

Málem vyletím z kůže, když se mi rozezvoní telefon.

„Haló?“ ohlásím se vyděšeně, aniž bych si všimla, kdo volá.

„Ahoj, Libby. Stalo se něco? Teď jsem si poslechl tvé zprávy,“ ozývá se ze sluchátka Dannyho sytý hlas.

„Volám ti už celou věčnost. Pojď hned domů. Nemůžu najít Hope!“

„Jak to myslíš, že ji nemůžeš najít?“

„Zmizela. Před pár hodinami šla do obchodu a nevrátila se. Pojď domů.“ Z očí mi znovu vyhrknou slzy.

„Hledalas ji?“ Snaží se zůstat v klidu, ale po hlase poznám, že se bojí.

„Jistěže hledala! Byla jsem u kurtu, jestli se třeba nešla podívat, jak hraješ. Prošla jsem i park a obvolala kamarádky. Nikdo ji neviděl. Policisté jsou na cestě sem. Hlavně už pojd' domů.“

„Dobře. Budu tam za deset minut.“

Telefon utichne, a když ho strkám zpátky do kapsy, všimnu si Graciina drobného obličejíku, jak na mě vykukuje přes okraj pohovky. Francouzskými dveřmi proudí do místnosti sluneční paprsky, odráží se od vybledlé broskvové tapety a ozařují její tvář.

„De je Ope?“ Prsty zapatlanými od jogurtu svírá polštář.

„Brzy se vrátí, zlato, neboj. Dívej se zatím na Kostkáče.“ Můj pokus o úsměv se nedaří a Gracie se na mě ještě chvíli dívá, než usoudí, že televize je zajímavější.

Vracím se do kuchyně pro sklenici vody. Je takové horko a začíná se mi točit hlava. Znovu se dívám na hodinky a uvědomím si, že je to skoro dvacet minut, co jsem volala na tísňovou linku. Stojí mě veškeré úsilí, abych se udržela a nezavolala jim znovu, ať si pospíší.

Ve snaze zahnat šok, který se mě zmocňuje, se opírám o kuchyňskou desku a pravidelně usrkávám vodu. Nemůžu si dovolit se teď sesypat. Musím uvažovat jasně. Musím ji najít.

Náhlým zaklepáním na dveře se rychle vzpamatuji. Odkládám sklenici na stůl a spěchám otevřít. Zhluboka se nadechnu, abych se uklidnila, beru za kliku a otvírám dveře.

Na prahu v jasném slunci stojí policista s policistkou.

„Paní Birdová?“

„Ano, pojdte dál.“ Ustupuji, aby mohli projít. „Pojďte tudy,“ naznačím jim hlavou a naposled se rozhlédnu po ulici v naději, že uvidím Hope, jak se vrací domů.

Přiběhne ke mně Gracie a popadne mě za šaty. Bílé šaty mám najednou celé růžové od jogurtu. Gracie si obezřetně prohlíží přichozi a já ji беру do náruče.

„Ahoj,“ usmívá se na ni policistka.

„Nic se neděje, miláčku. Přišli nám pomoci najít Hope.“ Gracie přikývne a já ji postavím zpátky na zem. „Běž se dál dívat na Kostkáče a já si v kuchyni s těmi milými lidmi popovídám, dobře?“

Gracie pokrčí rameny a odhopsá zpět na pohovku. Já zatím vedu dvojici v uniformách do kuchyně.

Klesám na dřevěnou židli a pokládám si hlavu do dlaní. S příchodem policistů vnímám vážnost situace ještě víc.

„Já jsem strážmistr Hughes a tohle je strážmistr Larkinová. Rádi bychom vám položili několik otázek, abychom měli jasnější představu, co se stalo. Řekněte nám, prosím, kdy jste dceru viděla naposledy.“ Světlovlasý strážník vytahuje notes a vyčkává s připravenou propiskou.

„Asi v jednu patnáct mě poprosila, jestli si může zajít do obchodu koupit něco pro radost. Ráno jsem jí řekla, že když si uklidí pokoj, může si koupit časopis. V obchodě byla sama už mockrát. Je to hned na konci ulice.“

Náhle se cítím provinile. Jsem špatná máma, když jsem ji pustila samotnou?

„Zpozдила se už někdy?“ Laskavý obličej strážmistryně Larkinové mě uklidňuje.

„Ne, to nikdy. Je to jen kousek po ulici. Mělo jí to trvat maximálně patnáct minut. Když uplynula víc než půlhodina a Hope ještě nebyla zpátky, vzala jsem Gracie do kočárku a šla se po ní podívat. Prodavač, takový milý chlap,

říkal, že ji viděl už před nějakou chvílí. Koupila si časopis a odešla. Šla jsem se tedy po ní podívat na hřiště. Tam také nebyla, tak mě napadlo, že se možná šla podívat, jak táta hraje tenis. Ten tu bude co nevidět. Volala jsem mu. Na kurtech ale nikdo nebyl. Pak jsem už dostala strach, tak jsem spěchala domů a obvolala její kamarádky. Nikdo ji neviděl. Prohledala jsem dům, jestli se nevrátila, když jsem byla pryč, ale není tu –“

„Bude vám vadit, když se přesvědčím?“ přerušil mě strážník. „Děti si někdy myslí, že je vtipné se schovat. Bude nejlepší, když se podíváme.“

„Poslužte si,“ pokynul mu směrem z místnosti, „ale vím, že tu není.“

Strážmistryně Larkinová si sedá naproti mně. Zdá se, že je jí v uniformě horko, nabízím jí tedy něco k pití.

„Ano, prosím, vodu bych si dala.“

„Hope se obyčejně neschovává ani neutíká. Něco se jí muselo stát. Víím to.“ Třesoucí se rukou podávám policistce sklenici.

„Musíme se přesvědčit,“ usměje se strážmistryně a zhluboka se napije. „Ještě nikdy takhle nezmizela?“

„Ne. Není taková. Je to poslušná holčička. Z cizích lidí má strach a nerada je někde sama.“

„Je možné, že se děje něco ve škole nebo doma, co by mohlo Hope rozrušit?“

„Vy máte možná obyčejnou sobotu, ale pro nás jsou prázdniny. Hope je veselá holka. Doma se nic divného neděje.“

„Musím se na to ptát,“ ošije se policistka.

„Doma určitě není,“ objevuje se strážmistr Hughes celý rozehřátý. Na bílé košili má velké skvrny od potu.

„To už jsem vám říkala.“ Z mého hlasu číší zoufalství.

„Tak, paní Birdová, budeme potřebovat, abyste nám Hope popsala. Řekla byste nám, co měla na sobě?“

„Mám tu její fotku, jestli vám to pomůže.“ Už se chystám vykročit ze dveří, ale Larkinová se natáhne, aby mi v tom zabránila.

„To by bylo skvělé, ale nejdřív ji jen popište.“

„Tak dobře.“ Vracím se ke stolu a cítím, jak mě opouští všechna energie. „Má rovné hnědé vlasy po ramena. Vždycky je nosí rozpuštěné.“ Pomyšlení na její hebké vlásky mi vykouzlí úsměv na tváři. „Má modré oči.“ Pokládám si hlavu do dlaní a snažím se vybavit, co měla na sobě. „Měla bíloželené bavlněné tílko, které mělo kolem lemu kytky, nějaký čtyřlístek, a k tomu džínové kraťasy těsně nad kolena. Má krásnou snědou pleť. Její babička je Indka a Hope zdělila některé její rysy. Na nohou měla růžové tenisky.“

„Měla u sebe tašku nebo něco podobného?“ naklání se ke mně strážmistryně.

„Ne, myslím, že ne,“ snažím se vzpomenout si, „dala jsem jí pětilibrovou bankovku a ona si ji strčila do kapsy.“

„Dobře. Takové detaily se hodí. Pomohla jste nám,“ ujišťuje mě Larkinová. „Teď předáme popis vaší dcery všem policistům a četníkům v okolí a já oznámím dispečerovi, že se Hope pohřešuje. Další policisté se ji vypraví hledat v obci a okolí. Můžete mě, prosím, nasměrovat k tomu obchodu, kam si Hope šla pro časopis? Musíme si promluvit s majitelem.“

ŘÍJEN 2004

Když jsem zjistila, že jsem těhotná, myslela jsem si, že se mi zbortil svět. Bylo mi čtyřiaadvacet, byla jsem bezhlavá a sobecká. Chtěla jsem se jen opíjet s kamarády a někdy jsem tu almužnu, co jsem si vydělala jako servírka, utratila za koks. Nebyla jsem ale žádná děvka nebo závislačka, jen obyčejná holka. Prostě jsem se chtěla bavit, tak jako ostatní. Všichni jsme snášeli nudné dny, protože noci s sebou přinášely příslib zábavy. Bydlela jsem ve společném domě se třemi spolubydlícími, kteří byli kdykoliv ochotní se stejně jako já opít nebo zfetovat. Na univerzitě jsem se naučila jedno – jak se bavit.

Z Oxford Brookes jsem odešla jako průměrná trojkařka. Rodiče byli zklamaní. Kdybych se byla snažila... Ale to jsem nedělala. Aspoň ne co se školy týkalo. Soustředila jsem se na seznamování s lidmi a chodila jsem na večírky. Bylo to sice požitkářské, ale ve své podstatě neškodné.

Po maturitě jsem chtěla jediné do Oxfordu, ale jen proto, že se tam chystal můj nejlepší kamarád. Znali jsme se od třinácti a on si z nějakého důvodu vyhlídl právě Oxford. Já chtěla prostě být tam, kde on.

Za ty čtyři roky v Oxfordu jsem nashromáždila víc vzpomínek, než jsem byla schopná udržet. Chodila jsem

s několika kluky a měla pár známostí na jednu noc, ale nic vážného. Nebyla jsem vážná holka. Nehledala jsem lásku a romantiku jako jiní. Kdybych ji byla hledala, nejspíš by to stejně nevyšlo. Kamarádila jsem se převážně s muži, a to mnohé zámekce odrazovalo.

Vždycky jsem radši trávila čas s muži než se ženami. Částečně to bylo proto, že si kluci, stejně jako já, pořád z něčeho dělali legraci. Když se sešly ženy v mém věku, pořád řešily jen muže a starosti, které s nimi mají. To jsem nedokázala pochopit. Mě bavilo s nimi žertovat. Bylo to, jako bych měla deset bratrů. Občas se do toho pod vlivem té které látky přimotal sex, ale vždycky jsme to nějak překonali.

Jednou za čas se vše zkomplikovalo, když se někdo z nich o něco pokusil nebo když jsem se opila a ztrapnila se. Měla jsem za sebou několik rozchodů a prozatím jsem se lásce vyhýbala. Bylo to tak jednodušší.

Pak jsem jednou v září potkala Dannyho. Byl to kamarádův kamarád, kterého jsem nikdy předtím neviděla. Toho slunného odpoledne jsme seděli v menší skupince na zahrádce hospody a vzpomínávali se z dvoudenního flámu. Danny seděl v rohu a čepici měl staženou do čela, takže mu stínila oči. Měl na sobě olivově zelenou lněnou košili jako pro dědečky. Vzpomínám si, jak si prsty pohrával s manžetou na rukávu. Když ke mně vzhlédl, zaskočily mě jeho modrozelené oči. Byl hodně opálený, takže vynikly ještě víc. Usmála jsem se na něj, hodila do sebe panáka tequily a pokračovala v rozhovoru se spolubydlicí o plánované dovolené v Mexiku.

S příchodem večera se mejdan opět rozproudil, tentokrát u mě doma. Tam to obvykle žilo. Nějak jsem se ocitla na tmavě modré prožrané pohovce vedle Dannyho. Vyprávěl mi, jak rok cestoval po Indii a Nepálu. To na mě

zapůsobilo. Sama jsem strávila jen několik týdnů na jednom thajském ostrově a jediné, co jsem z toho měla, byly spáleniny od slunce a nutnost zajít si doma na venerologii.

Danny mi to všechno vyprávěl a kouřil přitom jointa. Byla jsem z něj unesená. Připadal mi tak dospělý a v jeho přítomnosti jsem se cítila jako dítě. Když mi tedy pak položil ruku na koleno a sklonil se, aby mě políbil na krk, podvolila jsem se.

Když jsem se příštího rána probudila do jeho chrápání, vykradla jsem se z pokoje a ve vytahaném tričku a kalhotkách, které jsem sebrala z podlahy, se vydala dolů. Přízemí tvořil jeden velký prostor, který sloužil jako kuchyně, jídelna i obývací. Na pohovce oddychovalo několik známých tváří. V křesle spal stočený do klubíčka neznámý kluk.

V kuchyni páchlo zvětralé pivo a kouř. Všechny povrchy pokrývaly prázdné láhve a plechovky. Vydala jsem se k lednici a vytáhla z ní půl láhve vyšumělé koly bez víčka a láhev se zbytkem whisky. Chtělo to vyprošťováka.

Obě láhve jsem si odložila na židli, vypláchla u dřezu jednu ze špinavých sklenic a nalila si do ní kolu a whisky. Výsledek byl sladký a silný. Otevřela jsem jednu ze zásuvek a hledala cigarety. Vzadu za příbory jsem nahmatala načatou krabičku. Vždycky jsem někde nějakou měla.

Křídlovým oknem dovnitř svítilo slunce, tak jsem okno otevřela, aby dovnitř mohlo teplo a pachy večírku ven. Pak jsem si třesoucí rukou zapálila cigaretu a dlouze z ní potáhla. Hodiny na stěně ukazovaly teprve půl osmé. Spala jsem sotva pár hodin.

Ticho v domě mi brzy začalo být nepříjemné. Toužila jsem se zachumlat zpátky do postele a přetáhnout si peřinu přes hlavu, ale věděla jsem, že v ní leží Danny. Nechtěla jsem ho tam. Už aby byl pryč. Začínala jsem litovat, že jsem se s ním vyspala. Neznali jsme se ani dvanáct hodin.

Vyhodila jsem zbytek cigarety z okna, protřela si dlaněmi oči a snažila se zahnat pocit studu. Začínala se mě zmocňovat alkoholovo-drogová panika, takže jsem se pustila do toho, co vždycky, když mě přepadne. Jala jsem se uklízet kuchyň. Díky tomu jsem měla aspoň trochu pocit, že mám věci pod kontrolou.

Odtrhla jsem z ruličky nový pytel na odpadky a začala ho plnit prázdnými plechovkami, láhvemi a zbytky cigaret z popelníků rozesetých kolem. Bylo mi jedno, jestli někoho probudím. Chtěla jsem se zbavit všech důkazů. Všechno muselo pryč. Při pohledu na tu spoušť jsem se styděla.

Ten cizí kluk v křesle otevřel jedno oko, vrhl na mě ošklivý pohled, pak se otočil směrem k čalounění a snažil se mě ignorovat. Když jsem si byla jistá, že mě nevidí, ukázala jsem mu prostředníček. Tak se na mě v mém vlastním domě nikdo dívat nebude.

Když jsem naplnila už druhý pytel, začínala jsem se cítit lépe. Pak se ve dveřích objevil Danny a mnul si ospalé oči. Vypadal stejně rozpačitě, jako jsem si připadala sama.

„Brý ráno.“ Zaměstnala jsem se vázáním pytlů a odmítala jsem se mu podívat do očí. Danny tam prostě stál a nic neříkal, jako by čekal, že ještě něco dodám. Vrátila jsem se do kuchyně a dopila kolu s whisky. Za okamžik jsem ho za sebou ucítila, jako nějaký temný stín.

„Co máš dneska v plánu?“

„Spát.“ Vyznělo to odměřeně, a když jsem se na něj otočila, zastyděla jsem se. Vypadal nešťastně a mohla jsem za to já.

„Aha.“ Zase si začal pohrávat s košilí a díval se na podlahu. „Nechceš si zajít na snídani nebo tak?“

„Ne. Nemám hlad. Nikdy nesnídám.“ Odložila jsem sklenici do dřezu a přesunula se směrem do chodby. „Tak zas

někdy.“ Otočila jsem se a snažila se na něj usmát. Nepodařilo se.

Danny zůstal celý ztracený v kuchyni a já vyběhla po schodech do klidu své ložnice.

Tak to nějakou dobu pokračovalo. On se snažil a já uhýbala, dokud jsme se zase neopili. Pak jsem se mu otevřela. Danny byl odhodlaný. Psal mi a snažil se, i když jsem ho odmítala. Prožili jsme si několik špatných začátků, než mi konečně došlo, co jsem v něm našla.

V červnu jsme se dali konečně opravdu dohromady. Chodili jsme na rande jako ostatní páry. Bylo to moc hezké. Plánovali jsme si výlety a povídali si o všem možném i nemožném. Byl neskutečně chytrý. Jeho mysl mě neustále ohromovala.

Danny zrovna dokončil studium filozofie a stejně jako já zůstal v Oxfordu a přemýšlel, co dál. Na rozdíl ode mě měl ale slušný titul a nebylo pochyb, že v životě uspěje.

V srpnu jsme už byli zamilovaní až po uši a byli jsme neustále spolu. Po týdnu, kdy jsme se váleli na pláži v Bretani, jsme se rozhodli přestěhovat do Brightonu. Tou dobou jsme spolu chodili teprve několik týdnů, ale připadalo nám to správné. Oba jsme věděli, že je to risk, ale stál nám za to. Danny zdědil trochu peněz od prarodičů, a tak jsme snili, jak si koupíme bar na nábřeží a budeme v něm spolu pracovat.

Danny i já jsme byli ochotní udělat krok do neznáma. Věděla jsem, že jsem našla spřízněnou duši.

Pak se v říjnu všechno změnilo. Zpozdila se mi menstruace. Několik týdnů jsem si toho nevšímalá, ale tušila jsem to. Jela jsem navštívit rodiče a bratra, a když jsem byla dost daleko od Oxfordu a Dannyho, začala jsem zvažovat těhotenský test. Pamatuji si to, jako by to bylo včera.

Máma s tátou odešli na večeři s přáteli a můj mladší bratr Alex popíjel v přízemí víno se svou přítelkyní.

Zamkla jsem se v koupelně a vytáhla krabičku z kapsy mikiny. Byly v ní dva testy, protože jsem si chtěla být naprosto jistá.

Posadila jsem se na studené prkénko, strčila si tyčinku mezi nohy a bezúspěšně se pokusila nepočůrat si ruku. Když jsem si byla jistá, že jsem test počůrala dost, položila jsem ho na kraj vany, spláchla záchod a umyla si ruce.

Byla to nejdelší minuta mého života. Pochodovala jsem sem a tam, kontrolovala čas na mobilu a odpočítávala vteřiny. Pak čas konečně vypršel. Nechtěla jsem na pomocerný test sahat, tak jsem se k němu jen sklonila a zkoumala malé okénko. Dvě růžové čárky by znamenaly, že jsem těhotná. Jedna, že ne.

V okénku jasně svítily dvě čáry. Rychle jsem se natáhla pro druhý test, vybalila ho z plastového obalu, znovu se posadila na záchod a zopakovala celý proces. O tři minuty později jsem se dívala na výsledek druhého testu. Byly na něm dvě růžové čáry.

Roztrásla jsem se a udělalo se mi špatně. Sešla jsem dolů do kuchyně, kde seděl Alex se svou přítelkyní Daisy. Popíjeli červené víno a zobali olivy. Alex si všiml mého silného obličejce a zeptal se, co se stalo.

„Jsem těhotná,“ vypadlo ze mě. „Sakra, já jsem těhotná.“

Rozplakala jsem se a Daisy, kterou jsem moc neznala, jen tiše přihlížela. Alex vstal a objal mě. Byl sice o dva roky mladší, ale o patnáct centimetrů vyšší.

Kromě bratrovy přítomnosti si jasně vzpomínám na ten velký strach. Zmocnil se mě, až jsem se trásla.

Poprvé jsem byla vážně zamilovaná, a to do kluka, kterému na mně záleželo. Pomyslení na to, že ho ztratím, mě

děsilo víc, než jsem si dokázala kdy představit. Nebyla jsem schopná myslet. Každá myšlenka mě jen víc bolela.

Když jsem se o dva dny později probudila, bylo mi vše jasné. Stála jsem o něj. O Dannyho. Dítě jsme nechtěli. Teď ještě ne. Takhle ne. Domluvila jsem si tedy návštěvu u doktora. Najednou to bylo jasné. Když jsem si to sama vyjasnila, byla jsem připravená promluvit si s Dannym.

Neproběhlo to ani trochu tak, jak jsem si představovala.

„Chtěla jsem ti říct, že jsem těhotná,“ oznámila jsem do telefonu a připadala jsem si na tisíce kilometrů daleko. „Ale neboj se,“ přerušila jsem ho, než vůbec mohl něco namítat nebo zavěsit, „jdu k doktorovi a postarám se o to.“

Pořád bylo ticho.

„Prosím, řekni něco. No tak. Byla to chyba,“ naléhala jsem.

„Promiň, teď nemám čas. Zavolám ti později.“ A to bylo všechno. Telefon ztichl. V šoku jsem zírala na sluchátko v ruce.

„On zavěsil,“ otočila jsem se na Alexe a Daisy. „Prostě to položil.“

Příštích dvacet čtyři hodin bylo utrpení. Brečela jsem, křičela, nadávala a pak se zhroutila. Skoro jsem se i modlila. Skoro.

Držela jsem se aspoň toho, že mám plán. Že se o to postarám jediným způsobem, jaký jsem znala.

Rodiče dál nic netušili. Nezvládla bych jejich názory a zklamání.

Alex mi radil, tak jako vždycky. Nikdy mě nesoudil. Má dar vidět jádro věci a poskytnout nezaujaté rady.

V den, kdy jsem byla objednaná k lékaři, jsem si to konečně srovnala v hlavě. Uznávala jsem potraty? Asi ne. Bylo to pro mě všechno nové. Jediné, čím jsem si byla jistá,

bylo, že nechci přijít o Dannyho. Ztratit ho bylo nemyslitelné. Ze všech sil jsem se snažila potlačit představu malého tvorečka, jak mi roste v břiše.

Danny mě zaskočil. Přijel k nám domů starou toyotou svých rodičů. Už jsem byla připravená to zvládnout bez něj. Nechtěla jsem, aby tam byl se mnou. On se ale objevil a schlíple zaklepal na dveře.

„Co tu děláš?“ zeptala jsem se odměřeně a snažila se skrýt svůj strach.

„Musím s tebou mluvit.“ Velké oči měl zastíněné čepicí.

„Na to je trochu pozdě.“ Zkřížila jsem si ruce na prsou a snažila se předstírat nezájem.

„Mrzí mě to, víš? Byl jsem trochu v šoku.“ Znělo to tak rozumně. Nenapadlo mě, že to bylo tak prosté. Připadala jsem si opuštěná.

„Postarám se o to. Nepotřebuju tě tu. Všechno je pod kontrolou.“

Tak to pokračovalo dalších dvacet minut. Když jsem ho pustila dovnitř a vysvětlila rodičům neohlášenou návštěvu, vyběhli jsme po schodech do mé ložnice, lehli si na postel, zírali na trámy na stropě a diskutovali o existenci té fazolky, co se mi zabydlela v břiše.

O hodinu později jsme v jeho autě mířili do Cambridge a nechávali tichou vesnici za sebou.

Ani jeden z nás nemluvil. Myslím, že bylo puštěné rádio. Ani jeden z nás by nejspíš nezvládl úplné ticho.

Nakonec jsme dorazili na ohavné betonové parkoviště, které zabíralo jižní část města. Danny zaparkoval a oba jsme se vydali do Cineplexu. Nedrželi jsme se za ruce, to bychom neustáli.

V bowlingovém centru jsme pak postávali jako ztracené děti a hloupě zírali na dívku za kasou, která zuřivě

žvýkala. Nikdo neřekl ani slovo. Asi jsme čekali na ni. Ona nás ale jen pozorovala.

„Budete hrát?“

Podívali jsme se s Dannym na sebe, ale neřekli jsme nic.

„Chcete hrát?“

„Ne,“ vyhrkla jsem, „chci pivo.“

Dívka se usmála tenkými rty, mezi kterými jí prosvítala jasně růžová žvýkačka. „Bar je tamhle,“ pokynula nám a převrátila žvýkačku v puse. „Další.“

Danny a já jsme se přesunuli stranou.

„Pojď, jdeme na bar.“

Příštího rána bylo rozhodnuto. Měli z nás být rodiče.

SRPEN 2013

Je tu tak zvláštně. Všechno tu podivně smrdí. Maminka říká, že mám čich jako pes, protože pořád mluvím o různých vůních, ale tady jsou pachy jiné. Všechno je jinak. Bolí mě hlava a je mi pořád špatně.

Kdybych se tak nebála, mohla bych si představovat, že jsem na prázdninách. Trochu by to prázdniny připomínalo, aspoň v tom, že je všechno jinak, než jsem zvyklá. Nejsem ale na žádném výletě a mám hrozný strach.

Když se stočím do klubíčka, děším se vlastních rukou, jako by místo mně patřily někomu jinému. Ve tmě mi všechno připadá jinak. Vidím v ní příšery, i když mi tatínek řekl, že žádné příšery neexistují. Já ale teď vím, že jsou, protože jsem tady na tom divném místě a cítím, jak se příšery plíží kolem.

„Tati, jsi tam?“

Když se mi jednou zdál ošklivý sen o čarodějnici pod postelí, maminka mě přinutila, abych se tam podívala. Byla jsem přesvědčená, že tam tu babiznu uvidím, a než jsem se podívala, schovala jsem se za mámu. Měla pravdu, žádná čarodějnice tam nebyla. Tady je to ale něco jiného. Víím jistě, že kdybych se rozhlédla, uviděla bych něco hrozného.

Možná bych měla být ráda, že je taková tma, ale nemůžu si pomoci, představuji si samé strašné věci.

Vůbec ničemu nerozumím. Všechno mi připadá nějak rozmazané, ne jako ten živý sen o čarodějnici.

Když se pohnu, slyším zvonivý zvuk, hlasitý jako když cinká nádobí. Víím, že ho vydávám já. Trochu mi to připomíná, když maminka míchá lžíci v hrnci. Dokážu to popsat jako takové studené skřípání.

„Mami, já chci domů.“

Jakmile si uvědomím, že to slyším při každém pohybu, natáhnu prsty a šmátrám kolem sebe. Když nahmatám tlustý řetěz, chce se mi plakat.

Někdo mě tu uvěznil na řetězu, který je tlustší než moje ruka, a já se bojím, že už se nikdy nedostanu pryč.

Na to, abych se pokusila utéct, mám moc velký strach. Netuším, kde jsem, ani jestli mám někam jít nebo jestli mám čekat, až pro mě někdo přijde. Možná jsem tu omylem. Možná jsem zavřená ve skříni a je to tu jako v Narnii.

Nevzpomínám si, proč tu jsem. Nechci tu být. Chtěla jsem jen časopis. Jak jsem se sem dostala? Proč si nemůžu vzpomenout?

Prosím, ať nejsem v noční můře. Ať tu není čarodějnice a příšery.

Nebo jsem možná jako ten kluk z bajky, který křičel Vlk! a pak uvízl ve studni. Tady to páchne podobně a vzduch je tu vlhký a dusný. Kdybych byla ve studni, mohla bych se podívat nahoru a viděla bych světlo. Tady ale žádné není. Nevidím si ani na ruce.

„Mami?“

Pořád mám pocit, že tě slyším, ale neslyším. Jsem tu sama. Úplně sama.